

NEVIDNA ŽENSKA

SLAVENKA DRAKULIĆ

REŽIJA
IVANA DJILAS

PREVOD IN
PRIREDBA BESEDILA
**ŠPELA FRLIČ IN
IVANA DJILAS**

NASTOPAJO
**ŠPELA FRLIČ,
MAJA KUNŠIČ,
KATJA POVŠE**

OBLIKOVANJE IN
IZDELAVA LUTKE
GREGOR LORENCI

SCENOGRAFIJA IN
OBLIKOVANJE LUČI
SARA SLIVNIK

OBLIKOVANJE VIDEA
VESNA KREBS

KOSTUMOGRAFIJA
JELENA PROKOVIĆ

GLASBA
BOŠTJAN GOMBAČ

KOREOGRAFIJA
BRANKO POTOČAN

JEZIKOVNO
SVETOVANJE
BARBARA ROGELJ

ASISTENTKA
KOSTUMOGRAFIJE
SAŠA DRAGAŠ

GARDEROBA
NATAŠA RECER

OBLIKOVANJE
KREATIV
EVA MLINAR

PRODUKCIJSKA EKIPA
ANTON PODBEVŠEK TEATRA

PRODUKCIJA
**ANTON PODBEVŠEK
TEATER**

www.antonpodbevsekteater.si

Anton Podbevšek Teater

Mestna občina Novo mesto
Municipality of Novo mesto

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

KRKA
generalna
pokroviteljica

NEVIDNA ŽENSKA

SLAVENKA
DRAKULIĆ

NEVIDNA ŽENSKA

»Pri miru me pustil! Ne vidiš, da sanjam? V sanjah nisi nikoli stara osemdeset let.«

Anne Saxton: Starost

Kaj ko bi ženske začele govoriti resnico o staranju? zapiše Susan Sontag leta 1972. Petdeset let kasneje so zgodbe, ki bi brez pozlate govorile o tem, kaj pomeni biti star, še vedno redke. Je težje spregovoriti o starajočem se telesu, in s tem tudi o bolečini, utrujenosti, strahu, izgubah, ali nam je težje temu prisluhni? Laži so nam kot družbi vedno šle bolje kot odkritosrčnost. Izumili smo na stotine načinov, kako zanikati, prikriti, odložiti staranje. Izklesali in zaznamovali smo njegovo besedišče. V njem stavek »Postarala si se« nikoli ni kompliment. Če bi lahko izbirali, kar na glas povejmo, bi bili vsi mladi in lepi. In zakaj bi razmišljali o starosti, če še nismo tam, če še nismo čisto tam, ali pa tudi: kadar smo že tam.

A ni to vsaj malo smešno, če že ne samodestruktivno? V zadnjih desetletjih se je pričakovana dolžina človeškega življenja občutno podaljšala. Živeli bomo, če bomo imeli to srečo ali nesrečo, vsaj sedemdeset, osemdeset, morda celo devetdeset let. Po predvidevanjih naj bi bila v Evropi leta 2060 že tretjina prebivalstva starejšega od 60 let. Starcev, ki bodo, kar se da dolgo mladi. In med njimi več kot polovica žensk.

Dokler pa nisi stara, je starost – ne, kako se vidi na zunaj, kako se občuti – skorajda nezamisljiva. Kot da domišljija ne bi segla do tja. Mislim, če želimo seči onkraj sanjarjenja o tem, kaj bomo stare in osvobodjene vsakdanjih dolžnosti počele – seveda smo v tej sanjariji vedno polne optimizma in vitalne. A slika vitalne, srečne, s sabo

pomirjene starke, ki pleše, kolesari, se uči francoščino in skače bungee jumping, je sestra slike popolne mame, ki z nasmehom na ustih brez truda usklajuje službo, zakon in skrb za otroke, ali pa lepotice, ki ne ve, kaj so to gube, celulit in zavrnitev moških. Vse tri spadajo v polje fantazije in redka ženska najde v njih kakršnokoli uteho. Treba je razmisliti o staranju in o njem spregovoriti z odkrito, jasno pisavo. Tako je Simon de Beauvoir pisala svoje delo Starost, tako je Slavenka Drakulić pisala kratke zgodbe Nevidna ženska. Slišati moramo zgodbe o staranju drugih, da bi potem znale bolje govoriti svoje.

Spreminjam se v steklo, pravi pripovedovalka ene od zgodb v knjigi. Najprej tisto motno, potem pa v povsem prosojno. »Počutim se vedno bolj nevidno, kot da ne obstajam. Mislim, seveda obstajam, ampak kaj to sploh pomeni, če od drugih ne dobim potrditve svojega obstoja? Če se obnašajo, kot da me ne vidijo.« Predstava Nevidna ženska je poskus videti.

V vsem, kar dolgo motriš, nazadnje, tudi če ne razumeš povsem, uzreš nekaj lepote.

Špela Frlic